

[Tove Lindbo Larsen.]

er kapitlerne om fortrydelsesretten. Ved indførelse af fortrydelsesret er der mulighed for at undgå uønskede aftaler, truffet under mere eller mindre psykologisk pres. Beklageligvis har vi stadig disse for mig utiltalende udflugtsalg, krosalg, eller hvad man kalder dem. I den anledning vil jeg gerne spørge ministeren, om det ikke er muligt at slippe for denne handelsform enten i denne eller i en anden lov.

Fortrydelsesretten ved postordresalg finder jeg meget værdifuld, men jeg vil gerne henvise til § 13, hvori der angives en pligt til en tydelig skriftlig oplysning om fortrydelsesretten og justitsministerens ret til at fastsætte bestemmelser om form og indhold. I den anledning endnu et spørgsmål til ministeren: har ministeren gjort sig tanker om, hvordan denne oplysning skal praktiseres? Vil de berørte parter, erhverv og forbrugere, blive hørt, og kan oplysningspligten komme til at dække alle områder i loven og ikke alene postordresalg?

Med lovforslaget fortsætter den linje, regeringen har lagt med hensyn til en lovgivning, der tager hensyn til forbrugerne. I alt for mange år har man kun tænkt på erhvervslivet og ladet forbrugerne hytte sig selv. Jeg finder det aldeles rimeligt, at der vedtages love, der både giver forbrugerne rettigheder og yder dem beskyttelse. Jeg kan på socialdemokratiets vegne tilsige lovforslaget en positiv udvalgsbehandling.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet har den grundholdning, at vi politikere skal blande os så lidt i befolkningens forhold som overhovedet muligt. Vi skal holde os væk fra at gennemføre restriktioner, medmindre det er absolut tvingende nødvendigt. Ud fra den grundholdning må vi utvetydigt tage afstand fra det lovforslag, der førstehåndes her.

Det er et af de lovforslag, som vi i disse år oplever at skiftende regeringer møder op med og får gennemført, og hvor man må sige, at det hver gang lykkes at skære nogle stumper af den traditionelle erhvervsfrihed, at det lykkes at begrænse den næringsfrihed, som har været med til at skabe et rigt og velstående samfund.

Man påberåber sig, at man vil beskytte forbrugerne. Men det kan ikke være justitsministerens og folketingets opgave at beskytte den familie, der måske kom til at købe en kagebog for meget, eller beskytte den familiefar, der

måske kom til at tegne en lidt for stor livsforsikring, hvis prisen for denne umanerlige beskyttertrang er, at vi simpelt hen stopper og kvæler en lang række fornuftige og nødvendige erhvervsmæssige aktiviteter, som gennemsnitligt taget er til meget stor og meget betydelig glæde for samfundet og forbrugerne.

Jeg mener, at forbrugerkommissionen i hele det oplæg, der ligger til grund for lovforslaget, altså i betænkning III om forbrugeregens retsstilling, skyder fuldstændig over målet og ser bort fra vigtige kendsgerninger. Man ser f.eks. bort fra, at måske en fjerdedel af landets husstande har et løbende abonnement på bøger eller bogværker, som er tegnet ved direkte henvendelse på bopælen. Det er da muligt, at der i denne halve million husstande er måske 50.000 eller 100.000 mennesker, som ikke er helt tilfredse med det abonnement, de har tegnet, men den skade er unægtelig til at overse, sammenlignet med den kæmpestore skade, der sker, hvis man helt forbyder, kriminaliserer, det dygtige og fremragende arbejde, der er gjort af en lang række bogforlag til umådelig stor glæde for de 499.000 familier, som er tilfredse med deres bogabonnementer.

På samme måde er det givet, at hundrede tusindvis af forsikringspolicer er tegnet på den måde, som nu vil blive kriminaliseret igennem lovgivningen, nemlig på initiativ af assurandøren. Også her er det da muligt, at der rundt omkring sidder 1.000 eller 2.000 mennesker, som er kommet til at tegne en police på måske et lidt større forsikringsbeløb, end de strengt taget havde brug for, eller som kom til at tegne en forsikring, de aldrig fik behov for. Det kan da være. Men den skade er da også ganske ubetydelig og bagatelagtig sammenlignet med den enorme skade, man forvolder forbrugerne, ja hele samfundet, ved nu at komme og sige, at det simpelt hen skal være strafbart at tegne forsikring på denne måde, som er en af de fast indarbejdede og mest benyttede måder at tegne forsikringer på.

Jeg synes, det er et utiltalende lovforslag, et forbrugerfjendsk lovforslag, et samfundsskadeligt lovforslag. Jeg synes også, man må korse sig over, at de mennesker, der sidder og hævder, at de varetager forbrugernes interesser, kan sidde bag deres skrivebord og sige: nu skal vi til at kriminalisere, at assurandørerne retter henvendelser til deres kunder, nu skal vi til at kriminalisere, at bogforlagene søger at sælge leksika og store bogværker, nu skal vi til at kri-